

„Străjerul” evită asumarea responsabilității

28 octombrie 2004

Gili Cârstea

Curierul Adventist din această lună publică un articol intitulat „Străjerule, cât mai este din noapte?” în care încearcă să explice motivele amânării revenirii lui Hristos. Autorul recunoaște – o surpriză foarte plăcută pentru noi – că Hristos ar fi putut să revină oricând, de la înălțarea Sa la cer, dacă ar fi fost îndeplinite anumite condiții care, evident, nu au fost îndeplinite. El identifică, foarte corect, condiția primordială a revenirii ca fiind pregătirea unui popor care să posede caracterul lui Dumnezeu. Este citat paragraful din Parabole: „Când caracterul lui Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi” (pag. 46, 47).

Ne bucură să vedem cum unul dintre străjerii de pe zidurile Sionului recunoaște public nevinovăția lui Dumnezeu în amânarea revenirii lui Hristos. Prea mult timp a fost învățat acest popor că Dumnezeu a stabilit în mod arbitrar o zi a revenirii, care nu va putea fi nici grăbită, nici amânată de vreo acțiune a bisericii Sale. Principiul secerișului a fost negat destul de mult în poporul nostru.

Absolut uluitor este faptul că autorul acestui articol participă cu un zel debordant la distorsionarea caracterului lui Dumnezeu, exact acel caracter despre care se plânge că nu este reprodus în poporul Său. El este cel mai înfocat apărător al teologiei evului întunecat despre caracterul lui Dumnezeu. În numărul din februarie 2002 al aceleiași publicații, autorul face eforturi disperate de a convinge biserica despre caracterul violent și crud al lui Dumnezeu. În articolul „Este Dumnezeu în stare să pedepsească?” el face o afirmație uluitoare, care este emblematică pentru teologia bisericii: „Dumnezeu are dreptul să pedepsească, a pedepsit și va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos.” Cu alte cuvinte, „Iubește-Mă sau te extermin!”

Acesta este caracterul lui Hristos care trebuie „să fie reprodus în poporul Său,” ca a doua venire să nu mai fie amânată? „Veniți la noi sau vă așteaptă iadul!” este „ultima solie de har” pe care Biserica Adventistă trebuie să o ducă lumii?

Dacă așa stau lucrurile, trebuie să spunem autorului că poporul nostru are demult acest caracter „în mod desăvârșit reprodus” în el și, prin urmare, trebuie să găsească alt motiv pentru amânarea revenirii lui Hristos. Străjerul de pe zidurile Sionului este convins că Dumnezeu a omorât miliarde de oameni în trecut, iar la sfârșit, după cei o mie de ani, El va chema la viață pe toți locuitorii planetei spre a-i mai pedepsi încă o dată cu moartea. De data aceasta nu orice fel de moarte, ci una chinuitoare, proporțională cu ticăloșia lor din viață, fiind împiedicați să se consume în focul final doar pentru a fi chinuiți după standardele dreptății divine. Aceste

„standarde” sunt ale unui dumnezeu, dumnezeul acestei lumi, dar în nici un caz ale Tatălui nostru ceresc:

„Efortul permanent al lui Satana este acela de a reprezenta greșit caracterul lui Dumnezeu, natura păcatului și adevăratele puncte în dispută din marea controversă. Sofistăriile lui slăbesc obligațiile legii divine și dau oamenilor libertatea de a păcătui. În același timp, el îi face să cultive concepții false despre Dumnezeu, ca ei să Îl privească cu teamă și ură în loc de iubire. Cruzimea inerentă caracterului lui, el o atribuie Creatorului; această cruzime este întrupată în sistemele de religie și exprimată în moduri de închinare. Astfel, mințile oamenilor sunt orbite, iar Satana îi angajează ca agenți în războiul lui contra lui Dumnezeu. Prin concepții pervertite despre atributele divine, națiunile păgâne au fost făcute să creadă că este nevoie de sacrificii umane pentru a obține favoarea Divinității; cruzimi oribile au fost practicate în diversele forme ale idolatriei.

„Biserica Romano-Catolică, unind formele păgânismului cu creștinismul și, la fel ca păgânismul, reprezentând greșit caracterul lui Dumnezeu, a recurs la practici la fel de crude și revoltătoare. În zilele supremației Romei se foloseau instrumente de tortură spre a se obține conformarea la doctrinele ei. Pentru cei care nu cedau pretențiilor ei exista rugul. Au avut loc masacre de o amploare care nu va fi descoperită decât în ziua judecății. Demnitarii bisericii studiau, sub călăuzirea lui Satana, instructorul lor, metode de tortură care să cauzeze cea mai mare suferință fără ca victima să-și piardă viața. În multe cazuri procesul acesta infernal era repetat până la limita suportabilității umane, până când organismul ceda, iar victima saluta moarte ca pe o dulce eliberare” (Tragedia veacurilor, pag. 569).

Noi condamnăm astfel de practici astăzi, dar nu erau ele făcute în credința că Dumnezeu „va pedepsi până la exterminare pe cei care nu acceptă oferta mântuitoare prin Isus Hristos”? Demnitarii bisericii catolice se bazau pe o concepție despre caracterul lui Dumnezeu pe care o apără și demnitarii bisericii noastre. Dacă despre acest fel de caracter este vorba, atunci Hristos putea reveni în timpul supremației papale, căci condițiile erau îndeplinite, caracterul era „desăvârșit reprodus” în poporul Său.

Străjerul-autor al articolului despre care vorbeam ieri incriminează poporul, sau pe Dumnezeu, pentru amânarea revenirii lui Hristos, deoarece caracterul lui Hristos nu este încă reprodus în biserică. Dacă scrierea caracterului lui Dumnezeu în suflet este lucrarea Duhului Sfânt, atunci de ce nu o realizează mai repede? Dacă poporul nu colaborează eficient, ce șanse sunt ca în viitor să se supună mai bine acestui proces?

Apoi se ridică o altă întrebare incomodă: Ce au făcut străjerii pentru a convinge poporul rămășiței că în inima lor caracterul lui Dumnezeu trebuie „reprodus desăvârșit”?

În primul rând, ei insinuează că nu este posibilă o reproducere desăvârșită a caracterului divin în sufletul omenesc, că acest lucru va fi realizat la apariția lui Hristos pe nori, când vom fi „transformați” în nemurire. Dacă nu va fi reprodus decât la înălțare, de ce nu vine Hristos, ca să poată avea loc „reproducerea desăvârșită”?

În al doilea rând, ei au făcut și continuă să facă eforturi serioase de a discredita adevărul că noi trebuie să devenim părtași de natură divină, că Duhul Sfânt trebuie să locuiască în templul inimii, unde să scrie legea, caracterul lui Dumnezeu. Corpul pastoral din țara noastră a primit o

lucrare, intitulată sugestiv „Calea yoga și Păcatul Cetății” scrisă de autori anonimi, în care erau avertizați că părtășia de natură divină ar fi misticism oriental. Străjerii de la nivel înalt nu au luat poziție împotriva acestei lucrări – deci o susțin tacit – pe când împotriva cărții „Păcatul Cetății,” care milita pentru taina evlaviei, „Hristos în voi,” s-au exprimat radical și fără ezitări. Acum se plâng de faptul că a doua venire este amânată deoarece caracterul lui Dumnezeu nu este încă „reprodus desăvârșit” în poporul Său.

În al treilea rând, la nivelul bisericii mondiale, ne aflăm într-o stare de permanentă opoziție față de ceea ce Spiritul Profeției numea „ultimele raze de lumină, ultima solie de har.” Solii neprihănirii lui Hristos sunt discreditate fără încetare, iar cărțile lor tratate cu dispreț, acolo unde nu sunt chiar interzise. În „Calea consacrată către desăvârșirea creștină,” A.T. Jones vorbește lămurit și insistent despre scopul lui Dumnezeu de a locui în templul inimii în vederea reproducerii caracterului divin în el. Predicarea adventistă însă a coborât tonul la subiectul sanctuarului; nu trebuie să deranjăm pe vecinii noștri evanghelici cu doctrine obținute din „surse extra-biblice.”

Autorul articolului din Curierul Adventist rezolvă toate aceste probleme grave cu o frază cât se poate de nevinovată: „Și mișcarea adventistă de ziua a șaptea a avut experiențele ei triste.”

Nu, frate-străjer, acestea nu sunt doar niște „experiențe triste.” Acestea sunt motivele principale pentru care poporul bisericii rămășiței nu are în suflet caracterul lui Dumnezeu „reprodus desăvârșit” la această oră târzie a istoriei. Ani de zile le-am spus membrilor că locuirea lui Hristos în suflet este panteism, iar acum îi acuzăm indirect că ei sunt de vină pentru întârzierea revenirii lui Hristos. Permiteți-mi să vă parafralez:

„Așadar, ‘Cât mai este din noapte?’ Răspuns: Până când străjerii de pe zidurile Sionului se vor trezi, vor primi cu bucurie solia neprihănirii lui Hristos, își vor cere scuze în fața juriului ceresc pentru nebunia de a numi panteism părtășia de natură divină, sau se vor da la o parte din drum, lăsând ca lumina cerească să ajungă la popor în toată splendoarea ei.”

Aceasta este în total acord cu declarația Martorului Credincios și Adevărat, pe care Biserica Adventistă declară că dorește să-L onoreze.

Articolul se încheie cu o altă mare confuzie. Autorul pune o întrebare, pe care o identifică, pe bună dreptate, ca fiind esențială: „Cât timp ar fi necesar pentru pregătirea lumii pentru a doua venire?” Răspunsul dat este experiența Domnului Hristos, a cărei viață exemplară era în total dezacord cu spiritul vremii, și „pe care lumea nu L-a mai putut tolera” mai mult de trei ani și jumătate.

Dorim să atragem atenția autorului, cât și colectivului de redacție, că aici se face o confuzie monstruoasă. Nu „lumea” a fost cea care L-a respins pe Mântuitorul. Nu „lumea” L-a declarat demonizat și făcător de rele. Nu „lumea” L-a urmărit cu invidie și ură, stricându-I reputația, deformându-I cuvintele și acuzându-L că strică legea. Cei care au făcut toate aceste rele erau chiar conducătorii bisericii, speranța lui Israel, păzitorii luminii, cei mai privilegiați oameni de pe pământ, urmașii lui Moise în cel mai real sens.

Nu, stimați frați, nu „lumea” dorea să-L persecute pe Hristos. Reprezentantul Romei a declarat că inculpatul adus de ei spre condamnare este nevinovat. Soția lui Pilat avea urechi și o inimă sensibilă pentru glasul Duhului, dar demnitarii împietriți ai lui Israel nu. Generalii romani

erau plini de admirație pentru Isus și apelau la El cu mare încredere pentru tămăduire. Nu știau ei prea multe despre religia lui Israel, dar recunoșteau destul de ușor dragostea dezinteresată, în contrast marcant cu liderii poporului ales, îngroziți că Hristos ar putea să le fure scaunele cu succesul Lui printre membrii bisericii. În ziua răstignirii poporul ales a fost cel care a strigat „Răstignește-L!” deși „lumea” căuta orice soluție posibilă pentru a evita maltratarea unui nevinovat. Ca să-și atingă scopurile criminale, mai marii poporului ales au recurs la cea mai ticăloasă politică spre a suci mâna la spate acelei „lumi” care dorea să stea la litera legii imperiului.

Pe această premisă falsă autorul clădește ilustrația finală: „...Cât timp i-ar trebui lumii de astăzi să ajungă la aceeași hotărâre, dacă poporul lui Dumnezeu de astăzi ar reflecta pe deplin chipul lui Isus... Nu mă gândesc la toți cei 14 milioane de adventiști botezați... poate la 140 de mii, ceea ce înseamnă 1% din total... Cât timp ar putea fi tolerați aceștia de către o lume îngâmfată, dedată plăcerilor și înrobite de bunuri materiale?”

Dacă străjerii noștri ar fi dispuși să „recupereze memoria” și să-și „asume responsabilitățile” pentru greșelile trecutului, ar putea constata repede că cei 1% despre care vorbește autorul nostru sunt spulberați de biserică, nu de lume. În biserică li se pune pumnul în gură, li se mistifică afirmațiile, li se strică reputația, sunt ridiculizați, marginalizați, până când vocea lor nu se mai poate ridica peste tumultul de infamie și mediocritate care ne sufocă. Iar autorul articolului nu este străin de toate acestea. Deocamdată, Hristos are o problemă cu biserica, mai precis cu îngerul ei, nicidecum cu lumea. El nu reproșează lumii că este ticăloasă, nenorocită, săracă, oarbă și goală.

Chiar paragraful cheie al articolului contrazice concluzia autorului. Dumnezeu spune că a doua venire este amânată de lipsa reproducerii caracterului divin „în poporul Său.” Aceasta este problema catastrofală care lovește biserica rămășiței, nicidecum opoziția lumii, răutatea ei sau decretele pe care le-ar putea emite contra noastră. Opoziția internă este cea care nu permite caracterului divin să fie reproduș în popor. Cum să scrie Duhul Sfânt caracterul lui Hristos în inimile membrilor, când ei aud pe teologii bisericii că așa ceva este panteism? Cum să devină inimile lor temple ale Duhului Sfânt, când acest fundament al guvernării divine este batjocorit la amvoanele noastre? Cum să aprecieze ei un caracter care, în situații de urgență, calcă legea dar rămâne sfânt? Ce valoare are scrierea în inimă a unui caracter care este prezentat membrilor a fi un amestec de neprihănire cu nelegiuire? Nu aceasta este esența laodiceanismului?

Dacă cei 1% sunt tratați cu violență acum, când doar vorbesc despre neprihănirea lui Hristos și cheamă la o reconsiderare a doctrinei sanctuarului, ce va face biserica noastră cu ei dacă ar ajunge să „reflecte pe deplin chipul lui Isus,” așa cum spune autorul articolului? Slavă Domnului că ei n-au ajuns să reflecte chipul lui Isus; slavă Domnului că ei n-au fost făcuți părtași de natură divină. Nu cred că rezistau nici trei săptămâni și jumătate până îi declaram bolnavi de personalitate multiplă și îi duceam la vreun exorcist ortodox.

Când amvoanele și media adventistă se vor întoarce la adevărul care ne-a făcut o biserică a vremii sfârșitului, când solia neprihănirii lui Hristos va deveni „singurul subiect” de pe agenda bisericii, iar poporul nostru va descoperi că a trimis și păstrează în boxa acuzațiilor pe Cel Nevinovat, atunci am putea avea o șansă ca magnificul 1% să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu. Până atunci, vom continua să scriem articole despre revenirea lui Hristos, vom

deplânge starea jalnică din biserică și vom evita cu grijă să inițiem procesul vital de „recuperare a memoriei” și de „asumare a responsabilităților.” Iar raportul ceresc despre generația prezentă a liderilor bisericii va rămâne neschimbat: "Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore."
